

Siguranța mântuirii - Mai este vreo șansă pentru mine?

Întrebare:

Halo,

Am 27 de ani și sunt copilul unor părinți credincioși. După mulți ani de creștinism cu inima împărțită mă chinuie tot mai mult întrebarea, dacă nu cumva sunt cu adevărat nemântuit. Am ajuns astăzi la un punct, că eu caut mântuirea în Domnul Isus, dar teama care o am este: caut eu cu adevărat mântuirea sau pur și simplu îmi este frică că ajung în iad? În ultimul timp nu trece nici o zi în care să nu încerc să mă căiesc și să rog pe Domnul pentru iertarea păcatelor mele. Întrebarea care mă chinuie tot mai mult în această privință este, dacă nu cumva eu numai încerc să mă autosugestionez că mă căiesc – ca să mă exprim drastic -, ca să dobândesc mântuirea. Știu cu mintea că sunt păcătos, deoarece am crescut cu acest adevăr de bază al creștinismului. Dar tocmai de aceasta am teamă, că este o cunoaștere a păcatului, care se bazează pe formulări și nu pe puterea de convingere a Duhului Sfânt, așa cum spune Scriptura. Uneori, când păcatul mă ispitește, remarc că eu nici măcar nu-l urăsc, ci că el îmi apare atrăgător. Am citit într-o carte de Arthur W. Pink (*Ce este credința salvatoare?*), că unul cu adevărat născut din nou iubește binele și urăște răul. Dar nu știu, dacă la mine aceasta este totdeauna așa. Cum am spus, îmi este frică că încerc zadarnic să mă autosugestionez că mă căiesc, ca să fiu mântuit, și că înapoia tuturor stă numai frica de a merge în pierzare, și că aceasta nu este suficient înaintea lui Dumnezeu. Poate fi așa ceva? Sper că dumneavoastră mă puteți ajuta, cu toată greutatea întrebării, căci îmi merge tot mai rău și sunt paralizat de stări de teamă. Desigur mă gândesc uneori că sunt ca Esau, despre care se spune că el a căutat cu lacrimi pocăința și n-a găsit-o. Îmi este teamă că sunt unul din aceia care, ca și Esau, din nechibzuință am pierdut pe Dumnezeu. Rugăciunea, în care mă rog după iertare, merge numai până la tavanul camerei. Sunt gata să-mi dau viața Domnului și să-L recunosc ca Domn. Totul în regulă, dar este aceasta din adevărata recunoaștere a păcatului sau din teamă de condamnare? Cum să evaluez toate acestea?

Răspuns:

Iubite cititor,

Chiar și numai faptul că tu îți dorești căința sinceră ne arată că tu ai primit viața nouă – chiar dacă trebuie să spunem că la urma urmei numai „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi” (2 Timotei 2.19), și că aceasta este pentru noi oamenii uneori greu de recunoscut. Dar pentru că tu îți dorești căință sinceră, plecăm de la premisa că Dumnezeu a făcut în tine o lucrare, căci omul firesc nu primește ce este al Duhului lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.14). Și mai mult chiar: omul firesc nici nu dorește pocăința.

Totuși este pe deplin normal că motivul pentru căința proprie se află și în aceea, că ai teamă de iad – de altfel aceasta este la mulți așa. Și Domnul Isus nu a tăinuit ascultătorilor Lui

această grozăvie a iadului. Prin aceasta El a vrut să arate consecințele unei vieți fără Dumnezeu, și noi nu ne putem da seama de ce un om nu ar trebui să se convertească și din cauza că el se teme de iad. Așa a fost în cazul unui membru al redacției. Dar dacă ești întors la Dumnezeu de mulți ani și *nu mai* ști că ne-am convertit ca să scăpăm de iad, atunci aceasta ar fi o pagubă. Desigur pe parcursul vieții de credință înțelegem tot mai mult dragostea lui Dumnezeu și se dezvoltă simțăminte care nu pot cuprinde dragostea nemărginit de mare a lui Dumnezeu, și ești condus la adorarea lui Dumnezeu pentru tot ce este El și ce a făcut, prin aceea că a trimis pe Fiul Său.

Tu nu ști exact, dacă tu urăști cu adevărat păcatul. Noi presupunem că tu încă nu ai recunoscut exact, că în tine sunt două naturi (cu toate că probabil ai auzit de această chestiune), și că tu nu diferențezi din ce sursă vin în viața ta simțămintele și gândurile. S-ar putea să ai uneori impresia că nu urăști păcatul, deoarece din când în când ai căzut în păcat și pe lângă aceasta „te-ai bucurat” chiar. Dar dacă viața nouă este în tine atunci această „bucurie” este totdeauna legată cu muștrări de conștiință. Și dacă tu în stare „lucidă” te-ai gândit la ceea ce ai făcut, atunci ai devenit pe deplin conștient de păcătoșenia faptei tale și ai recunoscut și mărturisit vina ta. „Bucuria” a venit din natura veche, muștrările de conștiință și mărturisirea din natura nouă.

Dacă nu simți ură adevărată față de păcat, așa ca să fi condus și la trăirea unei vieți de biruitor, atunci aceasta este din cauză că ai permis cărnii păcătoase – omului vechi – să devină iarăși mare. Vechea natură păcătoasă o purtăm în noi până la sfârșitul vieții, și noi trebuie să învățăm să ne umplem așa de mult cu Hristos încât să primim putere să ducem o viață de biruitori. (Cum ajungi concret la o viață de biruitor poți citi în articolul „[Cum reușești să te lași de păcat](#)”). Dacă ai impresia că nu urăști cu adevărat păcatul, aceasta nu este din cauză că nu te-ai căit sincer, ci din cauză că natura ta păcătoasă a primit din nou prea multă putere în viața ta. Gândește și la faptul că această natură veche nu poate altfel; ea se bucură de păcat și dorește să trăiască în păcat. Deci bucuria de păcat nu vine din natura ta nouă, ci din natura veche. Natura nouă din tine nu poate păcătuși și totdeauna ea va urî păcatul, indiferent cât de mult sau de puțin vei simți tu aceasta (1 Ioan 3.9). În privința aceasta citește și articolul: „[Patru adevăruri referitoare la mântuire, pe care fiecare creștin ar trebui să le cunoască](#)”.

Este cu adevărat foarte important ca să te preocupe mult cu Hristos, aceasta este hrana adevărată pentru viața nouă din tine. Și prin aceasta vrem să spunem, că tu nu trebuie să te preocupe simplu cu lucrurile creștine, ci cu Hristos Însuși. De exemplu ai putea să te preocupe intensiv cu suferințele lui Hristos. Atunci Hristos va deveni mare pentru tine și vei învăța să nu mai privești la tine, ci la Hristos. Unele articole referitoare la această temă le găsești și la adresa: www.mesagerul-crestin.net.

O cunoaștere a păcatului bazată pe formulări este totuși o cunoaștere a păcatului – și aceasta este esențialul. Întrebarea este, ce faci cu această cunoaștere. În 1 Ioan 1.9 se spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” Aici nu se spune: Dacă cineva mărturisește păcatele cu căință adâncă și multe lacrimi, atunci El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele. – Important este să devenim conștienți de păcatele noastre și să le aducem înaintea Domnului și să devenim

conștienți că suferințele îngrozitoare ale crucii au fost absolut necesare pentru aceste păcate. Și dacă tu ai fi singurul om care a făcut numai *un singur păcat*, atunci Hristos ar fi trebuit să vină pe pământ și ar fi trebuit să sufere și să moară pentru tine.

Tu trebuie să înveți să nu mai privești la tine (aceasta înseamnă în cazul acesta: la mărimea căinței *tale*, la profunzimea regretului *tău*, la puterea credinței *tale*), ci la Hristos. Noi nu suntem mântuiți prin ceva care este în noi înșine (în firea noastră). Mântuirea este exclusiv lucrarea lui Dumnezeu. Această îndepărtare a privirii de la tine însuși o poți facilita și prin aceea că tu mulțumești lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus pentru tot ce a avut loc pentru tine.

De altfel „dobândirea mântuirii” nu o vrea nimeni, și aceasta este valabil atât pentru natura veche cât și pentru natura nouă. Carnea noastră este așa de rea, că ea respinge oferta lui Dumnezeu, chiar dacă ea este așa de mare (Luca 14.18). Noi toți a trebuit să fim constrânși (Luca 14.23). Dacă vei citi în liniște capitolul 14 din evanghelia după Luca, vei vedea că *Dumnezeu* este Cel care quasi ne „roagă” să venim. Nu *noi* trebuie să ne rugăm și să dovedim una sau alta (căință suficientă, regret cum se cuvine, etc.), pentru ca El să ne lase în sfârșit să intrăm. Nu, natura veche este așa de rea, că ea nici măcar nu-și poate dori „să dobândească” mântuirea. Diavolul, care găsește un aliat în carnea noastră, ne poate înșela pe deplin, că totuși mântuirea se primește, cu toate că nu ești pregătit să-ți recunoști vina și s-o mărturisești. Dar în cazul tău nu este așa.

Ca și tine, deja mulți creștini au tras concluzii false din epistola către Evrei 12, deoarece locul acesta în cele mai multe Biblii este tradus greșit (vezi adnotarea). De exemplu locul acesta a fost tradus în felul următor: „fiindcă nu a găsit loc pentru pocăință, deși cu grijă a căutat-o cu lacrimi”. Traducerea falsă este din cauză că pronumele în limba greacă se poate referi în sens strict gramatical atât la pocăință cât și la binecuvântare. Dar dacă se citește locul acesta în legătură cu Geneza 27.34 și versetele următoare, devine pe deplin clar că el se poate referi numai la binecuvântare. Problema lui Esau nu consta în aceea că el ar fi încercat să se căiască, dar nu a putut, deoarece ar fi fost prea târziu, sau păcatul lui ar fi fost prea mare. Problema mare a lui Esau era că el a fost respins, pentru că el într-adevăr voia binecuvântarea, dar nu voia să se căiască de păcatul lui (că el a preferat avantajele temporale și pentru o mâncare de ciorbă roșiatică și-a vândut dreptul de întâi-născut; vezi Geneza 25.29-34). El a vărsat lacrimi nu pentru că a căutat pocăința și nu ar fi găsit-o, ci pentru că el căuta binecuvântarea. Aceasta s-a văzut și din aceea, că după aceea el a dușmănit pe Iacov (Geneza 27.41), în loc să-și recunoască vina și să se învinovățească pe sine însuși. El avea ochi numai pentru vina lui Iacov – *aceasta* era marea lui problemă.

Aceasta ar însemna: dacă tu într-adevăr dorești binecuvântarea cerului, dar în același timp nu ești dispus să te căiești de păcatele tale, aceasta înseamnă să mărturisești păcatele tale, *atunci și numai atunci* vei avea aceeași soartă ca Esau. Însă la tine este contrariul: tu ești conștient că nu ai meritat cerul, deoarece păcatele tale au făcut o despărțire între tine și slava cerului. Și acum tu nu cauți vina în mediul înconjurător, ci tu cauți vina la tine însuși – însă tocmai aceasta nu a făcut Esau.

Citește încă o dată Luca 14.16-24. Atunci vei vedea că nu trebuie să te îngrijorezi dacă tu ai probabil voie să vi sau dacă Dumnezeu te va primi; nu, dimpotrivă: Dumnezeu caută, dacă totuși nu va veni cineva, pentru ca „să se umple casa” Sa. După aceea citește Luca 5.12-14. Acolo era cineva care nu era convins că mântuirea era și pentru el. El trebuia, în limbajul din Levitic 3, să fie „în afara taberei”; aceasta însemna pentru el să fie exclus de la privilegiile lui Israel. Nimeni nu voia să aibă a face cu un astfel de om. Numai de două ori citim despre Domnul Isus despre „voia” Sa aici pe pământ. Și unul din locurile acestea este aici: „Eu vreau, fii curățit!” Dacă vei citi în liniște evangheliile, vei vedea că tu ai o imagine falsă despre Dumnezeu, dacă gândești în felul acesta despre El. Domnul Isus spune: „Cine vine la Mine *nu-l voi izgoni afară*”. Dar tu adaugi: „afară de mine”. Nu crezi tu că Îl îndurerează profund pe Domnul Isus, că tu gândești, că El nu te-ar vrea, în timp ce El a murit pentru tine? El nu poate să-ți dea o dovadă mai mare a dragostei Lui.

Îți dorim din inimă ca să găsești liniște în lucrarea făcută de Domnul.
Dacă ai și alte întrebări, te poți adresa nouă.

Cu salutări de dragoste
Redacția SW

Adnotare

Exemplu de traduceri false:

- Luther 1984 (și toate traducerile Luther mai vechi)
Fiindcă nu a găsit loc pentru pocăință, deși a căutat-o cu lacrimi.
- Bruns:
Nu a mai găsit nici o posibilitate de întoarcere, cu toate că a căutat-o cu lacrimi.
- Traducerea unitară
Știți de asemenea, că el a fost respins, când mai târziu a vrut să moștenească binecuvântarea; căci el n-a găsit nici o cale de întoarcere, cu toate că el a căutat cu lacrimi după ea.
- Noua traducere evanghelică (Vanheiden):
El a fost respins de Dumnezeu și nu a mai găsit nici o posibilitate să se întoarcă, cu toate că el s-a ostenit cu lacrimi s-o facă.
- Traducerea Elberfelder revizuită:
... fiindcă nu a găsit loc pentru pocăință, cu toate că el a căutat-o zelos cu lacrimi.
(Oricum în acest caz adnotarea arată că se poate traduce și cu „binecuvântarea”.)

Traduceri corecte:

- Elberfelder 2003 (precum și traducerea Elberfelder neprelucrată):
Căci știți, că el și după aceea, când voia să moștenească binecuvântarea, a fost respins (căci el n-a găsit loc pentru pocăință), cu toate că a căutat-o [adnotare; pe ea = binecuvântarea (compară cu Geneza 27.34-38)] zelos cu lacrimi.
- Schlachter 1951:
Căci știți, că el și după aceea, când voia să moștenească binecuvântarea, a fost respins, căci el n-a găsit loc pentru pocăință, cu toate că el căuta cu lacrimi binecuvântarea.
- Schlachter 2000:
Căci știți că el a fost respins după aceea, atunci când a vrut să moștenească binecuvântarea, căci cu toate că o căuta cu lacrimi, el nu a găsit loc pentru pocăință.